

Božič.

Oko če zaprem, pa te vidim; uho če zatisnem, pa slišim tvoj klic, in v temo če bi krenil, vem, da bi šla za menoj, povsod za menoj, o noč, od Boga nam poslana, noč-znanilka Brezkončne Dobrote, noč-svetilka Brezdanje Ljubezni...

Pa nočem zapirati oči. Še bistreje bom pogledal; ne bom zatiskal ušes, še tanje bom prisluhnil, in ne pojdem, kjer je mrak, temveč ročno bom stopil, da te občutim, da te vsrkam globoko váse: sveta, sveta noč!

Drobne svečke goré v mahu in zvonovi zvoné čez svet:

Slava Bogu na višavah in mir na zemlji ljudem, ki so blage volje...

Mesija, ki si nam dan nocoj, Dete Device, v listje položeno, pred Teboj klečim in Te molim tudi jaz, zadnji pastirček Tvoj.

In sem blage volje to noč.

In sem močan in glasan to noč: Razkrijmo srca, ta revna, na široko, da posije nanja sveti Božič! Umijmo duše v sveti reki, ki lije nocoj iz štalice ob Betlehemu! O bodimo, ostanimo božične blage volje, da ne bo zastonj ta sveta noč.

Pred Teboj klečim, Skrivnost Najslajša! Ne zganejo se ustna, ne vzpné desnica, le srcé drgeče, in v prsih zveni beseda iz otroških let, pesemca materina, ki zvončkljá v meni že toliko božičnih noči.

Drobne svečke goré v mahu.

Ti, ki si prišel med nas, ohrani nam in našim mir, krepčaj nam in našim ljubezen, Ti, zgolj ljubezen...

Zvonovi zvoné čez svet.

Anton Žužek.

